TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. lapkričio 14 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Teisės aktų derinimas – Autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimas – Direktyva 2001/29/EB – 2 straipsnis – Atgaminimo teisė – 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktai – Išimtys ir apribojimai – Teisinga kompensacija – Tiesioginis veikimas – Subjektas, valstybės įgaliotas rinkti ir paskirstyti teisingą kompensaciją – Specialūs įgaliojimai“

Byloje C-230/23

dėl *ondernemingsrechtbank Gent, afdeling Gent* (Gento komercinis teismas, Gento skyrius, Belgija) 2023 m. vasario 16 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2023 m. balandžio 13 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Reprobel CV

prieš

Copaco Belgium NV

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmosios kolegijos pirmininko pareigas einantis Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojas T. von Danwitz, teisėjai A. Arabadjiev ir I. Ziemele (pranešėja),

generalinis advokatas M. Szpunar,

posėdžio sekretorė A. Lamote, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2024 m. kovo 6 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Reprobel CV*, atstovaujamos *advocaten* A. Lambert ir J.-F. Puyraimond,

– *Copaco Belgium NV*, atstovaujamos *advocaat* T. van Innis,

– Belgijos vyriausybės, atstovaujamos P. Cottin ir C. Pochet, padedamų *avocats* S. Depré, G. Ryelandt ir J. Van Vyve,

* Proceso kalba: nyderlandų.

– Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos E. Timmermans,

– Europos Komisijos, atstovaujamos F. Ronkes Agerbeek, J. Samnadda ir P. J. O. Van Nuffel,

susipažinęs su 2024 m. birželio 6 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, 2001, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230) 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktų išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Reprobel CV*, kolektyvinio autorių ir leidėjų teisių administravimo organizacijos, Belgijos valstybės įgaliotos rinkti ir paskirstyti atlyginimą, atitinkantį autoriams ir leidėjams tenkančią teisingą kompensaciją už reprografijos veiklą, ir akcinės bendrovės *Copaco Belgium NV* (toliau – *Copaco*) ginčą dėl šios bendrovės atsisakymo sumokėti *Reprobel* sumas, tariamai priklausančias mokėti kaip atlyginimą, atitinkantį teisingą kompensaciją.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyvos 2001/29 31, 35 ir 38 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(31) Turi būti išlaikyta derama pusiausvyra tarp įvairių kategorijų teisių turėtojų teisių ir interesų, taip pat tarp įvairių kategorijų teisių turėtojų ir saugomų objektų naudotojų. <…>

<…>

(35) Taikant tam tikras išimtis ar apribojimus teisių turėtojai turėtų gauti teisingą atlyginimą [kompensaciją], kad jiems būtų deramai kompensuota už naudojimąsi jų saugomais kūriniais ar kitais objektais. Nustatant tokio atlyginimo [tokios kompensacijos] formą, išsamią tvarką ir galimą dydį kiekvienu atveju turėtų būti atsižvelgiama į konkrečias aplinkybes. Įvertinant šias aplinkybes vertingas kriterijus būtų iš to kylanti galima žala teisių turėtojams. Tais atvejais, kai teisių turėtojai kokia nors kita forma jau yra gavę atlyginimą, pvz., licencinio mokesčio dalį, galima netaikyti jokio specialaus ar atskiro mokėjimo. Nustatant tinkamos [teisingos] kompensacijos dydį turėtų būti atsižvelgiama į šioje direktyvoje nurodytų techninės apsaugos priemonių naudojimo laipsnį. Tam tikrose situacijose, kai žala teisių turėtojui yra minimali, gali nebūti ir jokio įsipareigojimo dėl atlyginimo.

<…>

(38) Valstybėms narėms turėtų būti leidžiama nustatyti išimtį ar apribojimus atgaminimo teisei tam tikriems garso, vaizdo ir audiovizualinės medžiagos atgaminimo asmeniniam naudojimui atvejams, kartu nustatant ir teisingą kompensaciją. Gali būti įdiegiamos arba toliau taikomos teisių turėtojams žalą kompensuojančios atlyginimo sistemos. <…>“

4 Šios direktyvos 2 straipsnyje „Atgaminimo teisė“ nustatyta:

„Valstybės narės nustato išimtinę teisę leisti arba uždrausti tiesiogiai ar netiesiogiai, laikinai ar nuolat bet kuriuo būdu ir bet kuria forma atgaminti visą arba iš dalies:

a) autoriams – savo kūrinius;

b) atlikėjams – savo atlikimo įrašus;

c) fonogramų gamintojams – savo fonogramas;

d) filmų pirmojo įrašo gamintojams – jų filmų originalus ir kopijas;

e) transliuojančiosioms organizacijoms – savo transliacijų įrašus nepaisant to, ar tos transliacijos perduotos laidais ar eteriu, įskaitant kabelinį ar palydovinį perdavimą.“

5 Šios direktyvos 5 straipsnio „Išimtys ir apribojimai“ 2 dalyje numatyta:

„Valstybės narės 2 straipsnyje nustatytai atgaminimo teisei gali nustatyti išimtis arba apribojimus šiais atvejais:

a) kai atgaminama popieriuje ar kokioje nors kitoje panašioje laikmenoje, bet kokiu fotografavimo būdu ar naudojant kitus panašaus pobūdžio procesus, išskyrus muzikos natų rankraščių atgaminimą, su sąlyga, kad teisių turėtojai gautų teisingą kompensaciją;

b) kai atgaminama asmeniniam naudojimui bet kurioje laikmenoje ir atgaminantys fiziniai asmenys nesiekia tiesioginių ar netiesioginių komercinių tikslų, su sąlyga, kad teisių turėtojai gautų teisingą kompensaciją, priklausomą nuo 6 straipsnyje nurodytų techninių apsaugos priemonių taikymo ar netaikymo atitinkamam kūriniui ar objektui;

<…>“

Belgijos teisė

6 Pagrindinėje byloje taikytinos redakcijos 1994 m. birželio 30 d. *wet betreffende het auteursrecht en de naburige rechten* (Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymas; *Belgisch Staatsblad*, 1994 m. liepos 27 d., p. 19297, toliau – LDA) 59 straipsnyje buvo nustatyta:

„Grafinėje arba panašioje laikmenoje esančių kūrinių autoriai ir leidėjai turi teisę į atlyginimą už kūrinių atgaminimą, taip pat 22 straipsnio 1 dalies 4 ir 4a punktuose nustatytomis sąlygomis <…>

Atlyginimą sumoka aparatų, kuriais galima kopijuoti saugomus kūrinius, gamintojai, importuotojai arba Bendrijos įgijėjai, kai šie aparatai išleidžiami į apyvartą nacionalinėje teritorijoje.“

7 LDA 60 straipsnyje buvo numatyta:

„Be to, proporcingą atlyginimą, nustatytą pagal padarytų kopijų skaičių, sumoka kūrinius kopijuojantys fiziniai ir juridiniai asmenys arba tam tikrais atvejais vietoj pirmųjų asmenys, kurie atlygintinai arba neatlygintinai suteikia kopijavimo aparatus kitų asmenų dispozicijai.“

8 LDA 60a straipsnis buvo suformuluotas taip:

„Pagal šį skyrių Karaliaus paskirta teisių administravimo organizacija, laikydamasi 78 straipsnio, gali gauti informaciją, būtiną jos pareigoms atlikti:

– iš 1977 m. liepos 18 d. *Administration des douanes et accises* (Muitų ir akcizų administratorius) pagal *loi générale sur les douanes et accises* (Bendrasis muitų ir akcizų įstatymas), pakeisto 1993 m. gruodžio 27 d. įstatymu, 320 straipsnį;

– iš *administration de la [taxe sur la valeur ajoutée (TVA)]* (Pridėtinės vertės mokesčio (PVM) administratorius) pagal 1969 m. liepos 3 d. *Code de la TVA* (PVM kodeksas) 93a straipsnį;

– ir iš *Office national de la sécurité sociale* (Nacionalinė socialinio draudimo įstaiga) pagal *loi du 15 janvier 1990 relative à l'institution et à l'organisation d'une Banque-carrefour de la sécurité sociale* (1990 m. sausio 15 d. Įstatymas dėl Socialinio draudimo duomenų banko įsteigimo ir organizavimo).

Nepažeidžiant šio įstatymo 78 straipsnio, teisių administravimo organizacija, gavusi prašymą, gali pateikti informaciją muitų ir PVM administratoriams. Nepažeidžiant šio įstatymo 78 straipsnio, paskirta teisių administravimo organizacija gali perduoti ir gauti informaciją iš:

– *service Contrôle et Médiation du [service public fédéral (SPF)] Économie* ([Federalinės viešosios tarnybos (SPF)] ekonomikos kontrolės ir ombudsmeno tarnyba);

– teisių administravimo organizacijos, vykdančios panašią veiklą užsienyje, taikant abipusiškumo sąlygą.“

9 LDA 61 straipsnyje buvo nurodyta:

„Karalius nustato 59 ir 60 straipsniuose nurodytų atlyginimų dydį Ministrų taryboje apsvarstytu dekretu. 60 straipsnyje nurodytas atlyginimas gali būti pritaikomas atsižvelgiant į atitinkamą sektorių.

Jis nustato šių mokėtinų atlyginimų rinkimo, paskirstymo ir kontrolės tvarką ir momentą, kai jie turi būti sumokėti.

Nepažeidžiant tarptautinių konvencijų, 59 ir 60 straipsniuose numatyti atlyginimai lygiomis dalimis paskirstomi autoriams ir leidėjams.

Remdamasis savo nustatytomis sąlygomis ir tvarka Karalius įpareigoja organizaciją, atstovaujančią visoms teisių administravimo organizacijoms, užtikrinti atlyginimo rinkimą ir paskirstymą.“

10 LDA 59 ir 60 straipsniuose minimi fiksuoto ir proporcingo atlyginimo dydžiai nustatyti 1997 m. spalio 30 d. *Koninklijk besluit betreffende de vergoeding verschuldigd aan auteurs en uitgevers voor het kopiëren voor privé-gebruik of didatisch gebruik van werken die op grafische of op*

soortgelijke wizje zijn vastgelegd (Karaliaus dekretas dėl autorių ir leidėjų atlyginimo už grafinėje arba panašioje laikmenoje esančių kūrinių kopijavimą asmeniniu arba mokymo tikslu, 1997 m. lapkričio 7 d. *Belgisch Staatsblad*, p. 29874).

11 Šio Karaliaus dekreto 7 straipsnyje nustatyta:

„1. Atlyginimo mokėtojai kiekvieną mėnesį pateikia deklaraciją teisių administravimo organizacijai iki dvidešimtos dienos, einančios po mėnesio, už kurį teikiama deklaracija.

2. 1 dalyje minėtoje deklaracijoje nurodoma, pirma, informacija, leidžianti nustatyti atlyginimo mokėtoją, ir, antra, aparatų skaičius ir savybės, būtinos fiksuoto atlyginimo už nacionalinėje teritorijoje deklaruojamu laikotarpiu į apyvartą išleistus aparatus dydžiui nustatyti.

<…>“

12 1997 m. spalio 15 d. *Koninklijk besluit tot het belasten van een vennootschap met de inning en de verdeling van de vergoeding voor het kopiëren van werken die op grafische of soortgelijke wijze zijn vastgelegd* (Karaliaus dekretas, kuriuo bendrovė įpareigojama užtikrinti atlyginimo už grafinėje arba panašioje laikmenoje esančių kūrinių kopijavimą rinkimą ir paskirstymą, 1997 m. lapkričio 7 d., *Belgisch Staatsblad*, p. 29873) 1 straipsnyje nustatyta:

„Už [LDA] 59–61 straipsniuose numatyto atlyginimo surinkimą ir paskirstymą atsakinga civilinės teisės kooperatinė bendrovė *Reprobel* <…>.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

13 Įmonėms ir vartotojams skirtų informacinių technologijų prekių platintoja *Copaco* taip pat platina atgaminimo įrangą, kaip antai kopijavimo aparatus ir skenerius. Taigi iki 2016 m. pabaigos ji turėjo mokėti *Reprobel* fiksuotą atlyginimą už autorių ar gretutinių teisių saugomų kūrinių atgaminimą (toliau – atlyginimas, atitinkantis teisingą kompensaciją).

14 Atsižvelgdama į tai, kad 2015 m. lapkričio 12 d. Sprendime *Hewlett-Packard Belgium* (C-572/13, EU:C:2015:750) Teisingumo Teismas nustatė, jog pagal Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktus draudžiama „fiksuota“ Belgijos teisės aktuose dėl atlyginimo, atitinkančio teisingą kompensaciją, numatytos atlyginimo sistemos dalis, *Copaco* sustabdė *Reprobel* išrašytų sąskaitų, susijusių su šiuo atlyginimu, apmokėjimą už laikotarpį nuo 2015 m. lapkričio mėn. iki 2017 m. sausio mėn., ji rėmėsi šių nuostatų tiesioginiu veikimu ir nurodė, kad mokėjimas bus sustabdytas tol, kol šių teisės aktų nuostatos nebus suderintos su Direktyvos 2001/29 nuostatomis.

15 2017 m. kovo mėn. įsigaliojo nauja atlyginimo, atitinkančio teisingą kompensaciją, tvarka.

16 2020 m. gruodžio 16 d. *Reprobel* pareiškė *Copaco* ieškinį *ondernemingsrechtbank Gent, afdeling Dendermonde* (Gento komercinis teismas, Dendermondės skyrius, Belgija), šis 2022 m. kovo 4 d. tarpiniu sprendimu dėl teritorinės jurisdikcijos perdavė bylą *ondernemingsrechtbank Gent, afdeling Gent* (Gento komercinis teismas, Gento skyrius, Belgija), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

17 Tas teismas pažymi, kad iš 2015 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Hewlett-Packard Belgium* (C-572/13, EU:C:2015:750) matyti, jog toje byloje nagrinėta Belgijoje numatyto atlyginimo, atitinkančio teisingą kompensaciją, tvarka bent iš dalies prieštaravo Direktyvai 2001/29, nes

5 straipsnio 2 dalies b punkte numatyta teisinga kompensacija nebuvo atspindėta toje tvarkoje, pagal kurią iki 2016 m. gruodžio 29 d. buvo numatyta taikyti fiksuotą atlyginimą, be kiekybinės sąsajos su faktiniu atgaminimo aparatų naudojimu, taigi toks atlyginimas gali viršyti vien savo kompensacinį pobūdį.

18 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad 2015 m. lapkričio 12 d. Sprendime *Hewlett-Packard Belgium* (C-572/13, EU:C:2015:750) Teisingumo Teismas išaiškino išimtis ar apribojimus, kuriuos valstybė narė gali numatyti savo nacionalinės teisės aktuose pagal Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktus ir kurie nebuvo įtraukti į iki 2016 m. gruodžio 29 d. galiojusią Belgijos atlyginimo, atitinkančio teisingą kompensaciją, tvarką. Teisingumo Teismas, be kita ko, nusprendė, kad tokia tvarka neatitinka šių nuostatų. Šiuo klausimu jis pažymėjo, kad pagal minėtą tvarką fiksuoto atlyginimo dydis priklausė tik nuo kopijų, kurios gali būti padarytos su aptariamais fotokopijavimo aparatais per minutę skaičiaus, kad pagal šią tvarką atlyginimas bent iš dalies mokamas atsižvelgiant į žalą, kurią neteisėtas atgaminimas gali padaryti kitiems asmenims, kad pagal šią tvarką atlyginimas paskirstomas iš dalies arba visiškai kitiems asmenims, o ne autoriams, kad iš asmenų, suteikiančių kopijavimo aparatus identifikuojamiems naudotojams, buvo reikalaujama mokėti atlyginimą ir kad joje buvo numatyta sistema, dėl kurios atlyginimo gavėjai gali gauti per didelę kompensaciją, nes buvo nustatytas tiek fiksuotas, tiek proporcingas atlyginimas be jokių kompensavimo mechanizmų.

19 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat nurodo, kad jei neįmanomas direktyvą atitinkantis aiškinimas, vietoj nacionalinės teisės nuostatų turėtų būti taikomos nagrinėjamos direktyvos nuostatos. Vis dėlto jis pažymi, kad ginčo, dėl kurio į jį kreiptasi, šalys nesutaria dėl to, kokias sąlygas šiuo tikslu reikia įvykdyti.

20 *Copaco* teigimu, Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktai veikia tiesiogiai ir jais galima remtis prieš *Reprobel*, kuri dėl valstybės jai patikėtos užduoties rinkti ir paskirstyti atlyginimą, atitinkantį teisingą kompensaciją, turi būti laikoma valstybiniu subjektu.

21 Vis dėlto *Reprobel* ginčija Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktų besąlyginį, aiškų ir tikslų pobūdį, nes valstybės narės gali savo nuožiūra numatyti šioje nuostatoje numatytas išimtis ir apribojimus, be to, jos turi apibrėžti šios direktyvos 5 straipsnio 2 dalyje numatytos kompensacijos teisingą pobūdį.

22 *Reprobel* taip pat teigia, kad Direktyva 2001/29 negalima remtis prieš ją, nes ji yra privatinės teisės reglamentuojama asociacija.

23 Tokiomis aplinkybėmis *ondernemingsrechtbank Gent, afdeling Gent* (Gento komercinis teismas, Gento skyrius) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar įstaiga, kaip antai [*Reprobel*], tiek, kiek jai valstybė karaliaus dekretu yra pavedusi rinkti ir paskirstyti valstybės nustatytą (-as) teisingą (-as) kompensaciją (-as), kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktus, ir ją prižiūri, yra įstaiga, prieš kurią privatus asmuo gindamasis gali remtis tuo, kad su Sąjungos teise yra nesuderinama nacionalinė norma, kurią ta įstaiga ketina taikyti?

2. Ar atsakant į šį klausimą svarbu tai, kad valstybės vykdoma šios institucijos priežiūra, be kita ko, apima:

– šios įstaigos įpareigojimą kompensacijos mokėtojams skirto prašymo pateikti informaciją, reikalingą tiek kompensacijai už reprografiją rinkti, tiek jai paskirstyti, kopiją visada persiųsti kompetentingam ministrui, kad jis būtų informuotas, kaip įstaiga įgyvendina savo priežiūros teisę, ir galėtų nuspręsti, ar tikslinga ministro įsakymu nustatyti prašymų pateikti informaciją turinį, skaičių ir dažnumą taip, kad jie kuo mažiau trukdytų tuos prašymus gaunančių asmenų veiklą;

– įstaigos įpareigojimą paraginti ministro atstovą išsiųsti kompensacijos mokėtojams, verslininkams, neatsižvelgiant į tai, ar jie yra didmenininkai, ar mažmenininkai, išperkamosios nuomos bendrovėms ir prietaisų priežiūros bendrovėms prašymą pateikti informaciją, reikalingą proporcingai kintamo dydžio kompensacijai už reprografiją rinkti, kai kompensacijos mokėtojai nebendradarbiavo atliekant šį rinkimą, turint omenyje tai, kad įstaiga taip pat yra įpareigota minėto prašymo kopiją nusiųsti kompetentingam ministrui, kad jis galėtų nustatyti prašymų pateikti informaciją turinį, skaičių ir dažnumą taip, kad jie kuo mažiau trukdytų tuos prašymus gaunančių asmenų veiklą,

– įstaigos įpareigojimą pateikti kompetentingam ministrui patvirtinti kompensacijos už reprografiją paskirstymo taisykles ir bet kokius jų pakeitimus,

– įstaigos įpareigojimą pateikti kompetentingam ministrui patvirtinti jos parengtą deklaracijos formą, kuri negali būti platinama nepatvirtinta?

3. Ar atsakant į šį klausimą svarbu ir tai, kad įstaiga turi tokius įgaliojimus:

– įgaliojimą iš visų asmenų, kurie yra kompensacijos mokėtojai, įnašų mokėtojai, verslininkai, neatsižvelgiant į tai, ar jie didmenininkai, ar mažmenininkai, išperkamosios nuomos bendrovės ir prietaisų priežiūros bendrovės, pareikalauti pateikti visą informaciją, reikalingą kompensacijai už reprografiją rinkti. Kiekviename prašyme visada turi būti nurodytos baudžiamosios sankcijos, taikomos nesilaikius nustatyto termino arba pateikus neišsamią ar neteisingą informaciją,

– įgaliojimą iš visų kompensacijos mokėtojų pareikalauti pateikti informaciją apie nukopijuotus kūrinius, reikalingą kompensacijai už reprografiją paskirstyti,

– įgaliojimą gauti iš muitų ir akcizų administratoriaus, [pridėtinės vertės mokesčio] administratoriaus ir nacionalinės socialinio draudimo įstaigos visą informaciją, reikalingą jai pavestai užduočiai vykdyti?

4. Ar Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktai veikia tiesiogiai?

5. Ar nacionalinis teismas privataus asmens prašymu turi netaikyti nacionalinės normos, jeigu ši valstybės nustatyta norma prieštarauja Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktams, visų pirma todėl, kad minėtam straipsniui prieštaraujanti norma įpareigoja privatų asmenį sumokėti rinkliavas?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo, antrojo ir trečiojo klausimų

24 Pirmuoju, antruoju ir trečiuoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktai turi būti aiškinami taip, kad nacionaliniame teisme privatus asmuo gali remtis prieš subjektą, kurį valstybė narė įpareigojo rinkti ir paskirstyti teisingas kompensacijas, nustatytas pagal šias nuostatas, aplinkybe, kad nacionalinės teisės aktai, numatantys šias kompensacijas, prieštarauja Sąjungos teisei, kai toks subjektas vykdo viešojo intereso užduotį, yra šios valstybės kontroliuojamas ir šiai užduočiai vykdyti turi specialius įgaliojimus, viršijančius suteikiamus pagal privačių asmenų tarpusavio santykiams taikomas teisės normas.

25 Pirmiausia reikia pažymėti, kad iš pagrindinėje byloje taikomų nacionalinės teisės aktų, nurodytų sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, matyti, kad *Reprobel* yra pagal privatinę teisę įsteigta kooperatinė bendrovė, kurios valdymo organuose Belgijos valstybei nėra atstovaujama.

26 Vis dėlto pagal suformuotą jurisprudenciją privatūs asmenys gali tiesiogiai remtis besąlyginėmis ir pakankamai tiksliomis direktyvos nuostatomis ne tik prieš valstybes nares ir jų institucijas *stricto sensu*, bet ir, be kita ko, prieš organizacijas, kurios yra pavaldžios valdžios institucijoms ar jų kontroliuojamos ir vykdo viešojo intereso užduotį bei turi specialius įgaliojimus, viršijančius suteikiamus pagal privačių asmenų tarpusavio santykiams taikomas teisės normas. Tokios organizacijos arba subjektai skiriasi nuo privačių asmenų ir turi būti prilyginti valstybei, nes jie yra juridiniai asmenys, kurių veiklą reglamentuoja viešoji teisė ir kurie sudaro valstybę plačiąja prasme, arba yra pavaldūs valstybės institucijai ar yra jos kontroliuojami, arba yra šios institucijos įpareigoti vykdyti su viešuoju interesu susijusį uždavinį ir šiuo tikslu jiems buvo suteikti minėti specialūs įgaliojimai (šiuo klausimu žr. 1990 m. liepos 12 d. Sprendimo *Foster ir kt.*, C-188/89, EU:C:1990:313, 20 punktą ir 2017 m. spalio 10 d. Sprendimo *Farrell*, C-413/15, EU:C:2017:745, 33 ir 34 punktus).

27 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas patikslino, kad sąlygos, pagal kurias aptariama organizacija atitinkamai turi būti pavaldi valstybės institucijai arba jos kontroliuojama ir turėti specialių įgaliojimų, viršijančių suteikiamus pagal privačių asmenų tarpusavio santykiams taikomas teisės normas, negali būti kumuliacinės (2017 m. spalio 10 d. Sprendimo *Farrell*, C-413/15, EU:C:2017:745, 28 punktas).

28 Nagrinėjamu atveju iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad *Reprobel* nėra viešosios teisės reglamentuojamas subjektas, taip pat nėra kontroliuojama Belgijos valstybės. Taigi reikia išnagrinėti, ar *Reprobel* vykdo užduotis viešojo intereso labui ir ar turi tam specialius įgaliojimus, viršijančius suteikiamus pagal privačių asmenų tarpusavio santykiams taikomas teisės normas.

29 Pirma, pagal šio sprendimo 26 punkte nurodytą jurisprudenciją dėl sąlygos, susijusios su viešojo intereso užduoties vykdymu, 1997 m. spalio 15 d. Karaliaus dekretu, kuriuo bendrovė įpareigojama užtikrinti atlyginimo už grafinėje arba panašioje laikmenoje esančių kūrinių kopijavimą rinkimą ir paskirstymą, *Reprobel* buvo įpareigota rinkti ir paskirstyti LDA 59–61 straipsniuose numatytą atlyginimą, atitinkantį teisingą kompensaciją.

30 Šiuo klausimu reikia priminti, kad valstybės narės, remdamosi Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktais, turi teisę į savo teisės sistemą įtraukti ten nustatytas atgaminimo teisės išimtis, be to, privalo numatyti teisingą kompensaciją ir jos finansavimo sistemą (šiuo klausimu žr. 2023 m. lapkričio 23 d. Sprendimo *Seven.One Entertainment Group*, C-260/22, EU:C:2023:900, 23 punktą).

31 Be to, dėl teisingos kompensacijos formos, mokėjimo tvarkos ir dydžio Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad ši kompensacija, atitinkamai ją pagrindžianti sistema ir jos dydis turi būti siejami su teisių turėtojams dėl kopijavimo asmeniniam naudojimui daroma žala (2016 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *Microsoft Mobile Sales International ir kt.*, C-110/15, EU:C:2016:717, 28 punktas ir 2022 m. kovo 24 d. Sprendimo *Austro-Mechana*, C-433/20, EU:C:2022:217, 49 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

32 Be to, Teisingumo Teismas yra pareiškęs nuomonę dėl Belgijos teisės aktuose numatytos atlyginimo, atitinkančio teisingą kompensaciją, rinkimo ir paskirstymo tvarkos. Pirma, jis nusprendė, kad Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies b punkte numatyta teisinga kompensacija taikoma atgaminimui bet kokioje laikmenoje ir bet kokiu būdu, t. y. ją moka visi aparatų, laikmenų ar paslaugų, leidžiančių atlikti tokį atgaminimą ar su juo susiję, naudotojai, o šiems naudotojams leidžiama pasinaudoti šioje nuostatoje numatytomis išimtimis (šiuo klausimu žr. 2015 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Hewlett-Packard Belgium*, C-572/13, EU:C:2015:750, 30–34 punktus).

33 Antra, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad teisinga kompensacija iš esmės yra skirta žalai, kuri patiriama dėl faktiškai atlikto atgaminimo, kompensuoti ir kūrinius atgaminę asmenys iš principo privalo atlyginti su tokiu atgaminimu susijusią žalą ir finansuoti kompensaciją, kuri bus sumokėta teisių turėtojui. Atsižvelgdamos į praktinius naudotojų nustatymo sunkumus valstybės narės gali numatyti sistemą, pagal kurią šią kompensaciją mokėtų asmenys, kurie disponuoja skaitmeninio atgaminimo įranga, aparatais ar laikmenomis ir pateikia šią įrangą, aparatus ar laikmenas naudotojams arba teikia jiems atgaminimo paslaugas ir perkelia jų finansinę naštą galutiniams naudotojams (šiuo klausimu žr. 2015 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Hewlett-Packard Belgium*, C-572/13, EU:C:2015:750, 69 ir 70 punktus).

34 Šiomis aplinkybėmis, kaip savo išvados šioje byloje 40 punkte iš esmės pažymėjo generalinis advokatas, atgaminimo teisės turėtojui būtų labai sunku remtis šia teise, kiek tai susiję su veiksmais, kuriuos naudotojai atlieka privačioje sferoje. Taigi nustačius šios teisės išimtis, numatytas Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalyje, teisių turėtojams užtikrinama galimybė gauti pajamų, kurias būtų labai sunku gauti tiesiogiai iš naudotojų.

35 Belgijos teisės aktuose numatyta, kad autorių teisių ir gretutinių teisių turėtojai taikant šias išimtis gauna kompensaciją už patirtą žalą, kurią sudaro dalis, apskaičiuojama kaip iš anksto nustatyta fiksuota vienkartinė suma, ir proporcingas atlyginimas, nustatytas vėliau, ir finansuojama iš mokesčių, kuriuos moka visi kopijavimo įrangos ir laikmenų pirkėjai ar atgaminimo paslaugų gavėjai, kuriems leista pasinaudoti šiomis išimtimis. Vadinasi, tokio atlyginimo rinkimas ir teisingos kompensacijos išmokėjimas minėtų teisių turėtojams yra užduotis, vykdoma viešojo intereso labui.

36 Šiuo klausimu reikia atmesti Prancūzijos vyriausybės teiginį, kad *Reprobel* užduotį vykdo ne viešojo intereso, o vien privataus autorių teisių ir gretutinių teisių turėtojų intereso labui. Iš tiesų patikėdama užduotį subjektui, atsakingam už atlyginimo, atitinkančio teisingą kompensaciją, surinkimą ir paskirstymą valstybė narė įgyvendina pagal Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies

a ir b punktus jai nustatytą pareigą pasiekti rezultatą – užtikrinti, kad šie teisių turėtojai realiai gaus teisingą kompensaciją, skirtą išlaikyti tinkamą pusiausvyrą tarp esamų interesų, o tai visiškai atitinka viešąjį interesą (šiuo klausimu žr. 2022 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *Ametic*, C-263/21, EU:C:2022:644, 69 punktą).

37 Antra, vertinant įstaigos, kaip antai *Reprobel*, įgaliojimus, pirmiausia reikia priminti, kad ji yra vienintelė įstaiga, atsakinga už LDA 59–61 straipsniuose numatyto atlyginimo, atitinkančio teisingą kompensaciją, surinkimą ir paskirstymą.

38 Šiomis aplinkybėmis, kaip savo išvados 45 punkte iš esmės pabrėžė generalinis advokatas, iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad *Reprobel* buvo suteikti specialūs įgaliojimai, viršijantys suteikiamus pagal privačių asmenų tarpusavio santykiams taikomas teisės normas, be kita ko, teisė reikalauti iš kopijavimo aparatų ir laikmenų gamintojų bei platintojų atlyginimo, atitinkančio teisingą kompensaciją.

39 Iš tiesų įstaiga, kuri, kaip antai *Reprobel*, turi teisę rinkti atlyginimą, atitinkantį teisingą kompensaciją, gali teisėtai reikalauti šio atlyginimo iš bet kurio asmens, kuris priklauso nacionalinės teisės aktuose abstrakčiai apibrėžtai atlyginimo mokėtojų grupei.

40 Šiuo klausimu nesvarbu, kad, kaip tvirtina *Reprobel* ir Belgijos vyriausybė, būtent viešosios valdžios institucijos, o ne minėta įstaiga nustato tokio atlyginimo dydį. Iš tiesų viešojo intereso užduočių vykdymas nereiškia, kad šias užduotis vykdantis subjektas pats nustato visus jų aspektus ar kad atitinkami jo turimi įgaliojimai turėtų būti diskreciniai. Be to, tai, kad viešosios valdžios institucija nustato įstaigos, kuriai pavesta vykdyti viešojo intereso užduotį, veiksmų ribas, juo labiau patvirtina, kad ši įstaiga veikia valstybės vardu ir yra iš jos kilęs subjektas.

41 Be to, kaip matyti iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, *Reprobel* turi tam tikrus specialius įgaliojimus, be kita ko, kiek tai susiję su prašymu pateikti informaciją, kad galėtų vykdyti jai patikėtą viešojo intereso užduotį.

42 Visų pirma ji turi teisę prašyti tiek subjektų, turinčių mokėti atlyginimą, atitinkantį teisingą kompensaciją, tiek kitų subjektų, veikiančių kopijavimo aparatų rinkoje (pavyzdžiui, įmonių, užsiimančių tokios įrangos priežiūra), pateikti bet kokią informaciją (jos nepateikiant būtų taikomos baudžiamosios sankcijos), reikalingą siekiant nustatyti atlyginimo mokėtojus ir jų mokėtinas sumas. Toks įgaliojimas turi būti laikomas viršijančiu suteikiamus pagal privačių asmenų tarpusavio santykiams taikomas teisės normas.

43 Šiomis aplinkybėmis nesvarbu, kad, kaip tvirtina *Reprobel* ir Belgijos vyriausybė, *Reprobel* neturi įgaliojimų bausti asmenų, nesilaikančių pareigos pateikti jai informaciją. Iš tiesų, remiantis sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateikta informacija, už šios pareigos nesilaikymą gali būti taikomos baudžiamosios sankcijos, kurias dėl jų pobūdžio gali skirti tik teismai. Vadinasi, pats šių sankcijų egzistavimo faktas rodo specialų *Reprobel* suteiktų įgaliojimų pobūdį.

44 Antra, iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad *Reprobel* turi teisę prašyti muitinės, mokesčių ir socialinio draudimo įstaigų pateikti informaciją, būtiną jos užduotims atlikti. Toks įgaliojimas yra, su sąlyga, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas tai patikrins, specialus įgaliojimas, viršijantis suteikiamus pagal privačių asmenų

tarpusavio santykiams taikomas teisės normas. Iš tiesų tokia informacija, kaip kopijavimo įrangos ar laikmenų importo apimtis arba tokios įrangos ir laikmenų gamintojų ar platintojų apyvarta, iš esmės negali būti atskleista asmenims, kurie neturi tokių įgaliojimų.

45 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį, antrąjį ir trečiąjį klausimus reikia atsakyti taip: Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktai turi būti aiškinami taip, kad nacionaliniame teisme privatus asmuo gali remtis prieš subjektą, kurį valstybė narė įpareigojo rinkti ir paskirstyti teisingas kompensacijas, nustatytas pagal šias nuostatas, aplinkybe, kad nacionalinės teisės aktai, numatantys šias kompensacijas, prieštarauja tiesiogiai veikiančioms Sąjungos teisės nuostatoms, kai toks subjektas viešojo intereso užduočiai vykdyti turi specialius įgaliojimus, viršijančius suteikiamus pagal privačių asmenų tarpusavio santykiams taikomas teisės normas.

Ketvirtasis ir penktasis klausimai

46 Ketvirtuoju ir penktuoju klausimais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktai turi būti aiškinami taip, kad jie veikia tiesiogiai, todėl, tinkamai neperkėlus šių nuostatų, privatus asmuo gali jomis remtis, siekdamas, kad nebūtų taikomos nacionalinės teisės normos, įpareigojančios jį sumokėti atlyginimą, atitinkantį teisingą kompensaciją, nustatytą pažeidžiant minėtas nuostatas.

47 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją visais atvejais, kai paaiškėja, jog direktyvos nuostatos savo turiniu yra besąlyginės ir pakankamai tikslios, privatūs asmenys gali jomis remtis nacionaliniuose teismuose prieš valstybę, jei ši per nustatytą terminą neperkėlė direktyvos į nacionalinę teisę arba ją perkėlė netinkamai (2018 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften*, C-684/16, EU:C:2018:874, 63 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

48 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas patikslino, kad Sąjungos teisės nuostata yra, pirma, besąlyginė, kai joje nustatomas su jokia sąlyga nesiejamas įpareigojimas, kurį įgyvendinant ar kurio poveikiui atsirasti nereikia priimti jokio kito Sąjungos institucijų ar valstybių narių akto, ir, antra, pakankamai tiksli, kad asmuo galėtų ja remtis, o teismas – taikyti, kai joje įpareigojimas suformuluotas nedviprasmiškai (2022 m. kovo 8 d. Sprendimo *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Tiesioginis veikimas)*, C-205/20, EU:C:2022:168, 18 punktas).

49 Šiuo atveju *Reprobel*, taip pat Belgijos ir Prancūzijos vyriausybės teigia, kad, atsižvelgiant į didelę valstybių narių diskreciją organizuojant Direktyvos 2001/29 15 straipsnio 2 dalies a ir b punktuose nustatytą teisingos kompensacijos sistemą ir jos finansavimą, šios nuostatos nėra pakankamai besąlyginės ir tikslios, kad būtų galima pripažinti jų tiesioginį veikimą, remiantis nurodyta Teisingumo Teismo jurisprudencija.

50 Vis dėlto, Teisingumo Teismas jau yra patikslinęs, kad nors direktyva valstybėms narėms suteikia tam tikrą diskreciją priimant jos įgyvendinimo tvarką, šios direktyvos nuostata gali būti laikoma besąlygine ir tikslia, jeigu joje valstybėms narėms nedviprasmiškai nustatyta tiksli pareiga pasiekti konkretų rezultatą, kuriai netaikoma jokia joje įtvirtintos normos taikymo sąlyga (2022 m. kovo 8 d. Sprendimo *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Tiesioginis veikimas)*, C-205/20, EU:C:2022:168, 19 punktas).

51 Šiuo klausimu reikėtų priminti, kad jei nacionalinis teismas, pagal Sąjungos viršenybės principą įpareigotas taikyti Sąjungos teisės nuostatas pagal jam suteiktą jurisdikciją, negali išaiškinti nacionalinės teisės aktų taip, kad jie atitiktų Sąjungos teisės reikalavimus, jam tenka pareiga užtikrinti visišką šios teisės reikalavimų veiksmingumą nagrinėjamam ginčui, prireikus savo iniciatyva netaikant jokių, net ir vėliau priimtų, tiesioginio veikimo Sąjungos teisės nuostatai prieštaraujančių nacionalinės teisės aktų ar jurisprudencijos, ir jis neprivalo prašyti, kad šie nacionalinės teisės aktai ar jurisprudencija, būtų panaikinti teisėkūros arba kitokiomis konstitucinėmis priemonėmis, arba laukti, kol tai bus padaryta (2022 m. kovo 8 d. Sprendimo *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Tiesioginis veikimas)*, C-205/20, EU:C:2022:168, 37 punktas).

52 Dėl klausimo, ar Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktai yra besąlyginiai ir pakankamai tikslūs, pažymėtina, kad toks nagrinėjimas susijęs, be kita ko, su trimis aspektais, t. y. reikia nustatyti asmenis, kuriems taikoma šioje nuostatoje numatyta apsauga, šios apsaugos turinį ir asmenį, kuris privalo suteikti tokią apsaugą (pagal analogiją žr. 2018 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Hampshire*, C-17/17, EU:C:2018:674, 56 punktą).

53 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad pagal Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktus valstybėms narėms, kurios pasirenka taikyti atgaminimo teisės išimtis ar apribojimus, nustatytos konkrečios pareigos, siekiant užtikrinti, kad teisių turėtojams būtų suteikta teisinga kompensacija (šiuo klausimu žr. 2010 m. spalio 21 d. Sprendimo *Padawan*, C-467/08, EU:C:2010:620, 36 punktą, taip pat 2016 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *Microsoft Mobile Sales International ir kt.*, C-110/15, EU:C:2016:717, 25 punktą).

54 Tiesa, kad valstybės narės neprivalo į savo nacionalinę teisę įtraukti Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktuose nustatytų išimčių (šiuo klausimu žr. 2016 m. balandžio 21 d. Sprendimo *Austro-Mechana*, C-572/14, EU:C:2016:286, 18 punktą, taip pat 2016 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *Microsoft Mobile Sales International ir kt.*, C-110/15, EU:C:2016:717, 27 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Vis dėlto jei jos numato tokias išimtis, taip pat turi numatyti teisingos kompensacijos mokėjimą autoriams, nukentėjusiems dėl šių išimčių taikymo (šiuo klausimu žr. 2010 m. spalio 21 d. Sprendimo *Padawan*, C-467/08, EU:C:2010:620, 36 punktą), ir atsižvelgti į sąlygas, susijusias su šios kompensacijos struktūra ir dydžiu, išplaukiančias iš šių nuostatų aiškinimo.

55 Tarp šių sąlygų yra tos, kurias Teisingumo Teismas nustatė 2015 m. lapkričio 12 d. Sprendime *Hewlett-Packard Belgium* (C-572/13, EU:C:2015:750), kiek tai susiję su atlyginimo, atitinkančio teisingą kompensaciją, apskaičiavimo tvarka. Tame sprendime (jį nurodo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas) Teisingumo Teismas pripažino, kad nors pagal Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktus valstybėms narėms paliekama galimybė nustatyti teisingos kompensacijos finansavimo ir rinkimo tvarką ir šios kompensacijos dydį, sistema, kurią sudaro iš anksto nustatytas fiksuotas atlyginimas ir vėliau nustatytas proporcingas atlyginimas, turi bendrai leisti rinkti atlyginimą, atitinkantį teisingą kompensaciją, kurio dydis iš esmės atitiktų teisių turėtojų faktiškai patirtą žalą. Kad ši sąlyga būtų įvykdyta, tokioje sistemoje turi būti numatyti mechanizmai, visų pirma permokų grąžinimo, skirti pakoreguoti kompensacijos permoką, prieštaraujančią Direktyvos 2001/29 31 konstatuojamojoje dalyje įtvirtintam reikalavimui išlaikyti deramą pusiausvyrą tarp teisių turėtojų ir saugomų objektų naudotojų, taigi ir Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktams (šiuo klausimu žr. 2015 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Hewlett-Packard Belgium*, C-572/13, EU:C:2015:750, 83–86 punktus).

56 Konkrečiai kalbant apie teisių, kylančių iš Direktyvos 2001/29 nuostatų, kurios gali veikti tiesiogiai, turinį, iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad privatūs asmenys turi teisę neprisiimti tokio atlyginimo, atitinkančio teisingą kompensaciją, finansinės naštos, jeigu jis renkamas pažeidžiant principus, pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją kylančius iš Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktų (šiuo klausimu žr. 2015 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Hewlett-Packard Belgium*, C-572/13, EU:C:2015:750, 85–87 punktus ir 2016 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *Microsoft Mobile Sales International ir kt.*, C-110/15, EU:C:2016:717, 37, 54 ir 55 punktus). Taigi Teisingumo Teismas aiškiai pabrėžė būtinybę teisingos kompensacijos sistemoje numatyti teisę į nepagrįstai gauto atlyginimo, mokamo siekiant finansuoti tokią kompensaciją, grąžinimą.

57 Šiuo atveju kadangi pagrindinėje byloje nagrinėjamos nacionalinės teisės normos nesuderinamos su Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktais, kaip iš esmės matyti iš 2015 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Hewlett-Packard Belgium* (C-572/13, EU:C:2015:750), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, nagrinėjantis ginčą dėl to, kad privatus asmuo sustabdė pagal šias nacionalines teisės normas reikalaujamo atlyginimo, atitinkančio teisingą kompensaciją, mokėjimą, privalo užtikrinti visišką šių nuostatų veiksmingumą ir netaikyti minėtų nacionalinės teisės normų, kad galėtų priimti sprendimą savo nagrinėjamoje byloje.

58 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į ketvirtąjį ir penktąjį klausimus reikia atsakyti taip: Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktai turi būti aiškinami taip, kad jie veikia tiesiogiai, todėl, tinkamai neperkėlus šių nuostatų, privatus asmuo gali jomis remtis, siekdamas, kad nebūtų taikomos nacionalinės teisės normos, įpareigojančios jį sumokėti atlyginimą, atitinkantį teisingą kompensaciją, nustatytą pažeidžiant minėtas nuostatas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

59 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti tas teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktai**

   turi būti aiškinami taip:

   nacionaliniame teisme privatus asmuo gali remtis prieš subjektą, kurį valstybė narė įpareigojo rinkti ir paskirstyti teisingas kompensacijas, nustatytas pagal šia nuostatas, aplinkybe, kad nacionalinės teisės aktai, numatantys šias kompensacijas, prieštarauja tiesiogiai veikiančioms Sąjungos teisės nuostatoms, kai toks subjektas viešojo intereso užduočiai vykdyti turi specialius įgaliojimus, viršijančius suteikiamus pagal privačių asmenų tarpusavio santykiams taikomas teisės normas.

2. **Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies a ir b punktai**

turi būti aiškinami taip:

jie veikia tiesiogiai, todėl, tinkamai neperkėlus šių nuostatų, privatus asmuo gali jomis remtis, siekdamas, kad nebūtų taikomos nacionalinės teisės normos, įpareigojančios jį sumokėti atlyginimą, atitinkantį teisingą kompensaciją, nustatytą pažeidžiant minėtas nuostatas.

Parašai.